

KOŞU

“Av, avcısından; kurban, katilinden her zaman daha hızlı koşar. Bu doğanın değişmeyen kanunlarından bir tanesidir. Çünkü birinin mevzu bahis olan canıdır, yenilirse bir daha ona gün doğmayacaktır; diğeri ise farklı amaçlar yüzünden koşar, daha rahattır. Ama o stres anında kurban –ya da av- birkaç basit hata yapar ve bedelini de canıyla öder. Mantığı ‘dur orada taş var takılır düşersin’ der ama hızlı hızlı atan kalp atışlarının sesi o kadar yüksektir ki onu duyamazsınız ve hataya düşersiniz.” Bunları söyleyen babamın ne demek istediğini anlamamış ve o sözlerine değer vermemiştim. Çünkü o hayat felsefesinden ziyade ilerde karnımı doyurmaya yarayacak bilgiler istiyordum. Meğer doyurmak için önce bir bedene sahip olmamız gerekiyormuş. Ve ben bunu şu an, koşarken fark ediyorum. Kalbim bir kurbanınki kadar hızlı atıyor, mantığımı toparlamaya çalıştıkça beynim ayrıntılarda boğulup gidiyor. Geçmişimi, hatta bu şehrin tüm geçmişini sorgulamaya başlıyorum.

Neden oldu bütün bunlar, ben neden arkamdaki bir düzine askerden kaçıyorum? O askerler neden beni, on sekizine bile basmamış bir çocuğu kovalıyor? Yakalarlarsa ne yaparlar, çok yakarlar mı canımı? Adım teröriste mi çıkar, sırf bu şehirde kalmak istiyorum diye birkaç yerimden kurşun mu yerim? İlk soruya dönelim... Neden oldu bunlar? Bu şehirde neden hep birlikte yaşayamıyoruz, neden birilerinin gitmesi, terk etmesi gerekiyor? Ya da, gerekiyor mu gerçekten bütün bunlar?

Ben Kudüs, annem adımla ben doğunca memleketine olan özlemi yüzünden koymuş. Daha doğrusu babam hep böyle anlatırdı. Söylediğine göre annem hastalandıktan sonra Eriha’ya taşınmış ve orada birkaç sene yaşamışlar. Sonrasında annem bana hamile kalmış ama doğumdan sonra tekrar hastalanıp kısa bir süre içinde bu hayata gözlerini yummuş. Son arzusuydu adımın Kudüs olmasıymış; kendi aşılamayacağı davasını her adım seslendiğinde hatırlamam ve Kudüs’e tüm varlığımla sınıksız sarılıp onu savunmam için istemiş.

Babam, annemin vefatından sonra beni ve ağabeyimi Kudüs’e getirmiş, on altı yaşıma kadar bir kere bile şehrin sınırlarından çıkmadım. O kadar fazla insan görmüş, o kadar farklı anlar yaşamıştım ki buna gerek duyduğum da söylenemezdi zaten. Annemin isteğini yerine getirdim, onun havasını soludum; onun taşı, onun toprağıyla oynadım. Şimdi de onun davasını savunuyorum. Çünkü peşimizdeler. Her Filistinlinin, her Müslümanın buradan sürülmesi için peşindeler. Evet! Hâlâ peşindeler. Koşmam, mantığıma sahip çıkmam gerek. Ara sokakları avucumun içi gibi iyi bildiğimden birkaç dükkândan sonra fark ediyorum hangi yönde olduğumu. Şu anda Mescid-i Aksa’nın beş yüz metre kadar batısında Hristiyan

mahallesindeyim. Birkaç yüz metre sonra da önüme bir kilise çıkacak, oradan sola sapıp iki yüz metre kadar ilerlersem de Müslüman sınırındaki diğerlerine nispetle çok daha ıssız sokaklarda olurum, orada saklanmam daha kolay olur. Eğer oraya kadar gidebilirim, bunu başarabilirsem gecenin karanlığını da kullanıp izimi kaybettiririm. Tabi... Söylediğim gibi, oraya gidene kadar yakalanmamam gerek.

Vücudumsa bu planı hiç beğenmiyor, ayaklarım beyaz bayrağı çekmek üzere ama arkamdakiler gördükleri her beyaz bayrağın üzerine mavi bir Davut yıldızı ve iki şerit çizme hayaliyle yanıp tutuştuğu için vücudum susuzluktan toprak gibi çatlayacak da olsa, Aksa'nın altı gibi delik deşik de olacak da olsa o mavi boyayı onlara vermeyeceğim. Belki beyaz bayrağımın üzerine kan akar, yıllar önceki gibi bir hilalle yıldız yansır o bayrağa... Belki Kudüs'e umut olur o bayrak. Kudüs'e umut olsun o bayrak.

Kimi çoktan kapanmış, kimiye artık toplanmaya başlamış dükkânların arasından geçerken burnuma anlık bir koku çalınıyor ve tüm düşüncelerden sıyrılıveriyorum. O kadar iyi tanıyorum ki bu kokuyu, zihnimde anılar canlanıyor. Şimdi sanki hızla koşmuyorum sokak arasında, evimin önünde elimde plastik bir top oyuna dalmış kapımızın önüne gelen askerleri bile fark etmiyorum. Burnuma dolan kokuya babaannemin bahçeye diktiği yaseminlerin kokusu. Altı yaşındaydım, eminim buna. O günü giydiğim kıyafetin rengine, havadaki neme, babaannemin yaptığı yemeğe kadar en ince ayrıntıya kadar hatırlıyorum her şeyi. Çünkü kimse hayatının en korkunç gününü unutamaz, ben de unutmadım; ağabeyimin kana boyanmış kıyafetlerinin askerler tarafından babama teslim edilmesini aklımdan hiç silemedim. Yalnızca çalıştım, kendime babamın gözyaşlarını unutturmaya çalıştım ama olmadı. Bazen başarır gibi oldum, ama babamın her hareketiyle tekrar gözümün önüne geldi o günün her ayrıntısı. Çünkü babam eşinden kalan son hatırası olan beni, komşularımızı, sokakta gördüğü çocukları eğitime adadı kendini. Kimi zaman bir medresede on gün geçirir, kimi zaman Gazze'ye gider kıyafetlerindeki kan lekeleriyle dönerdi. Ama geldiği zaman beni hiç yanından ayırmaz, eğitimim için çalışırdı. Ayetler ezberletir, bir sıkıntı anında nasıl hareket etmem gerektiğini anlatır, vücudumu geliştirmem için birçok hareket gösterirdi. Bazen –hatta çoğunlukla- bu duruma isyan ederdim. Ne de olsa ben bir çocuktum, o eğitimleri almak zorunda mıydım gerçekten? Babam o zaman “Ağabeyini elimden çekip alanlara bir çocuk daha kaptırmam, bundan sonra sizi götürmelerini seyredemem.” der, sonra da gözyaşlarını gizlemek için derse ara verirdi. Bunu söylemek utanç verici, ama bazen bunu kullandığım oluyordu. Sonra büyüdüm ve bu acımasız oyundan vazgeçtim, çok pişman oldum. Bazen babama söylemek istediğim de olmadı değil, ama onu hayal kırıklığına uğratmak istemedim.

Kiliseyi görünce derin bir nefes alıyorum, arkama dönüyorum. Askerlerle aramda yirmi adımdan çok daha fazla mesafenin olması babamın eğitimlerinin başarısını kanıtlıyor. Eğer beni o zaman kilometrelerce koşturmasa bu tempoya nasıl dayanabileceğimi sorguluyorum. Aksa'nın bahçesinden bile çıkamadan yakayı ele verirdim herhalde. Tekrar önüme dönerken sola sapıyorum hızla. Buradaki sokaklar beklediğimden daha boş, daha hızlı koşmaya çalışırken zaten yorgun olan ayaklarım birbirine dolanıyor, sendeliyorum. Bu sırada zor tuttuğum tempo tamamen kayboluyor, ne nefeslerimi ne de adımlarımı daha fazla kontrol edemiyorum. Şimdi, işte şimdi gerçekten problemin tam ortasındayım. Göğsüm hızla kalkıp inerken, ayağa kalkıp tekrar koşmaya başlıyorum. Ama aradaki fark o kadar az ki, askerler biraz daha zorlarsa beni yakalayacak.

Tam o sırada bir ses duyuyorum: “Dur! Eğer daha fazla ilerlersen ateş edeceğiz!” Ey Kudüs, gerek var mı güzel şehrim buralarda kan dökülmesine? Zalim neden açıyor Aksa'nın altına tünelleri, kanlar gözükmeyin diye mi? İbranice söylenen kelimelere verecek tek bir cevabım vardı, onu da koşarak verdim. Aniden karşıma altı-yedi kadar da ağır silahlı asker yığılınca durdum. Son nefeslerim ciğerlerimi parçalarcasına giriyordu bedenime, her biri o kadar kısa bir süre kalıyordu ki sanki kalan ömrümdeki tüm nefesleri şu yirmi-otuz saniyede alacak gibiydim.

Bu sırada son kez sorguladım: “Neden, neden savaşıyoruz? Neden onların ellerinde son teknoloji silahlar varken benim tek silahım şu yerdeki küçük çakıl taşları?” Sonra susturdum içimdeki materyalist sesi. “Onların ellerinde son teknoloji silah, ağızlarının içinde cesaret hapları var. Bizimse yanımızda Allah, dilimizde O'nun zikri var. Kudüs, kim daha güçlü?” İçimdeki inanç tazelenirken bunun sadece Allah'a bırakılarak olmayacağını da biliyordum. Tevekkül, bize babamın öğrettiği ilk şeydi. “Allah, bu evreni sebeplere ve sonuçlara bağlamıştır. Ekersen, biçersin. Bakarsan, görürsün. Çalışırsan, kazanırsın. Ama bunu sadece kendi çabana bağlayamazsın, eğer bir rüzgâr gelirse ekinlerin savrulur gider. Eğer gözüne yanlışlıkla bir şey batarsa artık baksan da göremezsin. Evet, madde reddedilmez ama ruh da böyledir. İki arasında ince çizgiyi kaybetmemek çok önemlidir. İslam'daki tevekkül anlayışı da bu çizgiyi nasıl koruyacağımı bize gösterir. Çabalamak, çalışmak gerekir Allah'ın sana verdiği 'isteme' fiilinin hakkını vermek için.” Peki baba, biz ne zaman onlardan daha fazla çalışacağız? Ne zaman ümmet bilinci kendisini yenileyecek, insanlar 'Ben de yardım etmeliyim, nasıl yapabilirim?' düşüncesine ne zaman kapılacak? Biz burada direnmeye çalışıyoruz, ama tek başımızayken sıkışıp kalıyoruz. Elbette yardım geliyor, ama

bu da her adımını on, yirmi, hatta otuz sene sonrasına göre atan harekete karşı yetersiz kalıyor. Geçen gün gözlerimle şahit oldum Yahudi bozuk paralarını tarihi eserlerin diplerine, tünellere serpiştirdiklerine. Yanımdaki yaşlı teyze onlara baktığımı görünce bana açıklamıştı bu garip durumu. Yıllar sonra tarihi aydınlatmak için kazı yapanların ‘Buradan Yahudiler geçmiş, onların hâkimiyeti altındaymış.’ demesi için, bu topraklarda izleri olduğunu belli etmek için çalışıyorlarmış. O sıradaki şaşkınlığıma karşılık teyze elini omuzuma koyup çalış yavrum, dedi; çalış ki bu topraklar öksüz ve yetim kalmasın daha fazla.

“Ellerini havaya kaldır, başının arkasında bağla!”

“Silahım yok, ben suçlu değilim. Kimseye bir yanlışım da olmadı. Bırakın gideyim.”

“Bize karşı tehdit oluşturuyorsun, provokasyonlara katılma ihtimalin yüksek.”

“Bu kaniya nereden vardınız?”

Askerin şen gülüşünü duyuyorum: “Her Filistinli katılır.”

Berber yaşamak diyorduk, o soruya hâlâ ve hâlâ mantıklı bir cevap bulamadım. On iki yıllık Holokost döneminden sağ çıkan Yahudiler’in o kadar işkence görmesine rağmen elli yıl sonra aynı zulümü tekrar yapmalarını anlayamıyorum. Burada barış içinde yaşamak hayal değildi hiçbir zaman, evet çok kan gördü bu kadim şehir; ama Osmanlı zamanında da barış görmüş. Üç din, onlarca farklı ırk kendi inanç ve yaşam tarzlarına bağlı kalarak ve birbirlerine kin beslemeyerek yaşamış. İnanıyorum, Kudüs bir gün özgürlüğe kavuşacak. Çünkü her doğum sancılı olur, şu an öyle bir sancı çekiyoruz ki... Bedelini canımızla ödüyoruz. Belki bugün, burada birkaç dakika sonra ben de öleceğim, ben de delik deşik olacağım ağabeyim gibi. Bu Kudüs, canını şehri kutsal Kudüs için feda edecek. Ama o şehir, bir gün özgürlüğe kavuşacak! Ümmet bir gün Avrupa’yı, Asya’yı, Doğu’yu, Batı’yı; tüm sınırları bir kenara bırakacak ve hep birlikte hareket edecek. İnanıyorum. Bir gün, güneş Kudüs’e doğacak. Hem de öyle bir doğacak ki hiçbir Müslüman o gün mutsuz olmayacak, herkes mutluluk gözyaşları akıtacak özgür Aksa’ya bakarken.

“Üç kadar sayacağım!” Adımları bana yaklaşıyor. Artık nizami şekilde atılan adımların sesini duyabiliyorum. Biliyorum, bu sokaktan çıkamayacağım. Güzel şehrimin sokağı, birkaç mahalle ötede büyüdüm. Şimdi burada gözlerimi kapatıyorum. Suçsuzca katlediliyorum, karşımdakilerin beyazı siyahtan ayıranlardan hiçbir farkı yok. Biliyorum ben suçlu değilim, vicdanım rahat. Güzel şehrimin sessiz sokakları, siz de şahit olun. Ben suçlu değilim, kimsenin canını yakmadım.

“Bir!” Ben katil de deđildim.

“İki!” Ben canlı bomba da değildim.

“Üç!” Ben terörist de deđildim.

Şu üstüme gelen kurşun sesleri, tüm dünyanın çıkaramadığı kadar ses çıkarıyor bedenime sapanırken. Kulaklarımda sağır olmama sebep olacak kadar çok ses var.

Ben sadece Filistinliydim, ben sadece Müslümandım, ben sadece Kudüs'tüm.

Şimdi ise ben sadece şüheda ordusunun bir neferiyim ey kadim şehrin ıssız sokağı, ey Kudüs, ey zalimler ve ey mazlumlar. Gözlerimi kapatırken, kulaklarımı sağır eden sesin mermilerden değil, kendi dilimden çıktığını fark ediyorum. Haykırıyorum son nefesimle: “La galibe illallah!” (Allah'tan başka galip yoktur.)

Yarışmacı bilgileri:

Aişe Durmaz

Mehmet Emin Saraç Anadolu İmam Hatip Lisesi öğrencisiyim.